

[Ib Thyregod.]

uden videre følger de uafhængiges underændringsforslag, kommer man i en ejendommelig situation. Jeg tror derfor i og for sig, de til en vis grad beror på en misforståelse. Det siges nemlig i underændringsforslag nr. 1, at den nye Provinshypotekforening for Danmark fremtidig skal have et låneområde i østifterne i faste ejendomme uden for hovedstadsområdet og købstæderne samt landbrugsejendomme i hovedstadsområdet og købstæderne og i Jylland mindre landbrugsejendomme samt en- og tofamiliehuse på landet og købstædernes markjorder.

Nu er forholdet det, at denne nye hypotekforening allerede er startet, den er stiftet på det grundlag, som er lovforslagets. Vi kan efter vor opfattelse ikke gennemføre en tvangssammenslutning på et andet grundlag end det, som disse to foreninger er gået ind for. Det, som foreningerne er gået ind for, er en sammenslutning på det grundlag, lovforslaget indeholder, nemlig at de får hele landet som låneområde og ikke kun det begrænsede låneområde, som her er omtalt. Vi mener ikke, man kan gennemføre en sådan tvangssammenslutning, i hvert fald ikke uden forhandling med foreningerne med den respekt, som de må kræve.

Dertil kommer yderligere, at der er et andet forhold i underændringsforslagene, som bevirker, at vi må tage afstand derfra, og det er, at man herigennem faktisk indskrænker Husmandshypotekforeningens låneområde; for det, som her findes anført om, i hvilket omfang der kan udlånes i Jylland af denne nye hypotekforening, betyder faktisk en indskrænkning af Husmandshypotekforeningens nuværende låneområde. Også af denne grund kan vi ikke tiltræde underændringsforslagene, men må anbefale, at man stemmer imod dem. Jeg vil gerne præcisere vort standpunkt; det er altså helt klart, at vi ikke mener, vi kan gennemføre en sådan tvangssammenslutning.

Jeg vil gerne gøre et par enkelte bemærkninger om ændringsforslagene i betænk-

ningen, først om ændringsforslag nr. 4 til § 24. Vi er enige i, at der her bør foretages en samlet overvejelse, bl. a. ud fra de betragtninger, som nationalbankdirektøren har fremført. Vi mener på den anden side ikke, det er rimeligt at gennemføre en isoleret indskrænkning af amortisationstiden, for så vidt angår hypotekforeningslån, men hele spørgsmålet må tages op under ét til samlet overvejelse.

Hertil kommer også, at hvis man tænkte sig, at man fulgte det oprindelige forslag om en amortisationstid på kun 40 år, ville det medføre, at det fremtidige byggeri fik dårligere kår end det igangværende byggeri, noget, som vel også vil virke uheldigt i den nuværende boligsituation. Nationalbankdirektørens udtalelser har jo aktualiseret problemerne her, og man kan vel også sige, at den udvikling, som er sket på obligationsmarkedet med den effektive rente i den sidste tid, i høj grad har aktualiseret disse spørgsmål. Det er helt klart, at de tab, som er en følge af de forringede kurser, vil medføre lejeforhøjelser i den kommende tid i nybyggeriet, og det er nødvendigt, at man på en eller anden måde finder en løsning på disse meget vigtige spørgsmål. Personlig mener jeg, at det i høj grad er inflationen, der her har virket ind; der er sket prisstigninger, og disse prisstigninger har igen medført en udvidet prioriteringsadgang. Det er for så vidt først og fremmest dér, roden til miseren ligger, og man må derfor se på mulighederne for at begrænse inflationen for også på den måde at begrænse den forhøjelse af den effektive rente, som er sket på obligationsmarkedet i den seneste tid. Det er naturligvis et spørgsmål, som ikke direkte vedrører dette lovforslag, men på den anden side har vi jo drøftet dette spørgsmål i forbindelse med problemet om de 40 eller 50 års løbetid, og det må være naturligt at pege på, at spørgsmålet må tages op til en samlet løsning.

Mit parti kan altså for så vidt stille sig på det standpunkt, at vi går ind for lov-